

Zkouška náležitě kouzelnické úrovně

Drakověda

Student: **Enselis Ismenia**

Profesor: **Eillen McFir Elat**

Školní rok: Léto 2024

Zadání:

Vaše práce se bude skládat z pozorování dvou dračích vajec. Jedno z nich se nachází v dračí kolonii s přístupem zaměstnanců. Druhá kolonie má omezení, kdy se k vejci nedostanete přímo, ale budou Vám zpřístupněny záběry, ze kterých lze vyčíst vše potřebné pro složení zkoušky.

Zaměřit se můžete například na rozdíly ve tvaru hnízd a materiálů, ze kterých se skládají (je možné zapracovat i výběr místa k vytvoření hnízda z pohledu dračice); na péči dračice o vejce – tedy od doby před nakladením vejce až po počátky jeho líhnutí.

Váš text by měl být v délce 26 palců. V případě, že se rozhodnete práci vypracovat i částečně graficky, může být text pokrácen, ne však na méně, než 18 palců. V případě využití obrazové dokumentace za použití umělé inteligence, je nutné na tuto skutečnost upozornit, přičemž v takovém případě není možné pokrátit text vypracování.

NKÚ - DRAKOVĚDA

Porovnání rozdílů v péči o dračí vejce

Enselis Ismenia, Zmijozel – L24

Obsah:

1. Úvod
2. Před naklazením vejce
 - 2.1. Hledání lokace
 - 2.2. Výběr materiálů
 - 2.3. Příprava hnízda
3. Po naklazení vejce
 - 3.1. Péče o hnízdo
 - 3.2. Péče o vejce
 - 3.3. Ochrana před predátory
4. Po vylíhnutí
5. Závěr

1. Úvod

V této práci bych se ráda věnovala tomu, jak se draci chovají v hlídaných a tzv. „volných“ koloniích. Převážně se chci zaměřit na přivádění na svět nových draků za těchto podmínek, tj. příprava hnízd a kladení vajec, péče o hnízda a vejce a následná péče o čerstvě narozené dráčky.

Kouzelnický svět se změnil. Draci už nemohou volně létat, lovit, množit se. Z důvodu přísných zákonů o utajení musí všichni draci žít v koloniích, těch ale rozlišujeme dva druhy. Hlídané kolonie bývají menší, kouzelníci a draci jsou v přímém kontaktu, vše se děje pod dozorem kouzelníků. Volné kolonie jsou místa, kde jsou draci kouzly drženi na pevně daném území, ale žijí si tam „volně“, bez přímého zásahu kouzelníků.

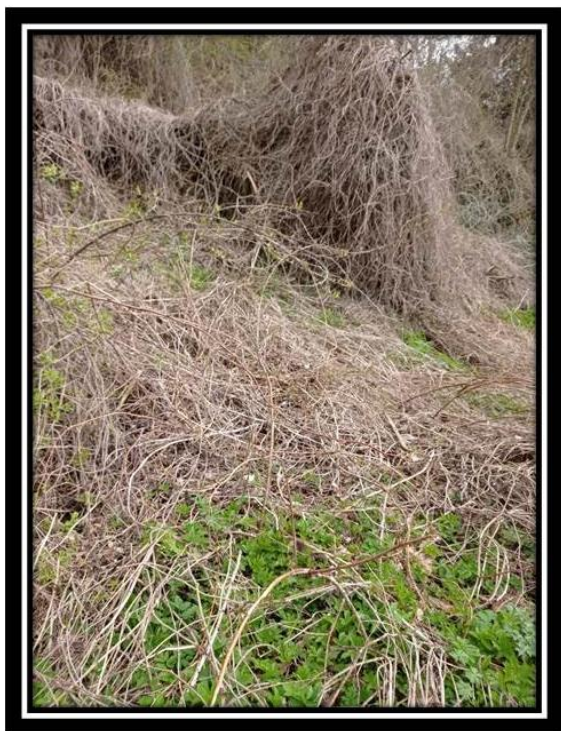
Pro mou práci jsem si vybrala hlídanou kolonii v Rumunsku – Balauria a volnou kolonii v Kanadě – Nunavutská kolonie na severu země. Zjišťovala jsem, jaké mají v koloniích druhy draků, a měla jsem velké štěstí. V obou koloniích byla březí samice Velšského zeleného draka, mohu tedy porovnávat vejce stejného druhu.

2. Před naklazením vejce

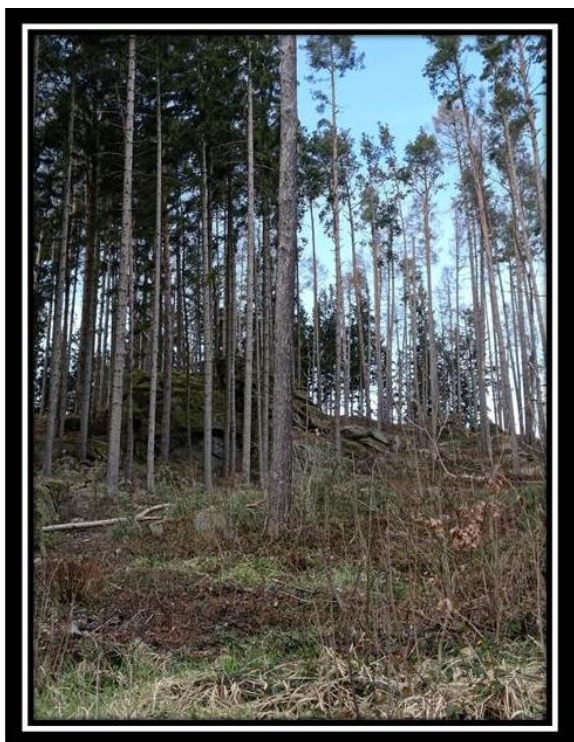
2.1. Hledání lokace

Každý tvor, ať mudlovský nebo kouzelnický, vždy pečlivě hledá místo, kam naklade vejce nebo kde vyvede mladé. Musí se jednat o bezpečné místo, které samo o sobě uchrání co nejvíce mláďata před predátory. V tomto bodě je porovnání velmi zajímavé.

V rumunské kolonii Balauria jsou výběhy na dračí poměry velmi malé, chovají mnoho druhů a draci jsou zvyklí na kontakt s kouzelníky. To samozřejmě neznamená, že jsou nějak krotcí. Ale už se naučili, že jsou chráněni a ze strany kouzelníků nehrozí žádné nebezpečí. Hnízda tedy volí na svou rasu velmi překvapivě. U velšské dračice kouzelníci dopředu v jejím výběhu uměle vysadili husté houští, které si následně dračice opravdu vybrala pro naklazení vejce. Na první pohled se hnízdo zdá být nedostupné, ale kouzelníci mají do křoví poměrně dobrý přístup a v přírodě by takové hnízdo bylo mnohem snadno napadnutelné. Dračice však ví, že ji nečekají žádné velké výpravy za hledáním potravy, může tedy v hnízdě trávit víc času a své vejce tak chránit. Další zajímavostí na tomto typu hnízda je to, že draci chrlicí oheň obvykle vyhledávají spíše skalnatá území a vejce kladou do skal. Jednak to bývá méně přístupné a především drak může zahřát okolní kameny a vejce tak držet v teple, když se vydá za potravou. Jak už bylo řečeno výše, v Balaurii toto dračice moc řešit nemusí a tak volí pro ni pohodlnější a dostupnější místo.

V Nunavutské kolonii mají naopak mnohem méně druhů a zároveň více prostoru, draci tady žijí mnohem „přirozeněji“ a striktně bez přímého zásahu kouzelníků. Místní dračice tedy volí k naklazení vejce tradičně skalnatý pahorek uprostřed lesů. Velšský zelený drak pro svá hnízda hledá přesně taková místa v lesích, holým skálám se vyhýbá. Se svou zelenou barvou je ve skalách příliš viditelný, v lese spoléhá na úkryt v houští a podrostu. Dračice si našla skulinu, do které své vejce umístila a vždy, když se chystá za potravou, okolní skály nahřeje ohněm. Bylo dokonce vyzorováno, že je schopna skulinu více schovat a umístit kolem ní kameny či silné kmeny, aby vejce zůstalo skryto.

2.2. Výběr materiálů

U balaurijské dračice je výběr materiálu pro hnízdo trochu podobný ptákům. Nejprve vyhrabe trochu hlíny v zemi a tu pak použije na obalení vejce, lépe ho tak udrží v teple. Místo pak vystele drobnými větvičkami, trávou, listím.

Nunavutská dračice má v tomto ohledu mnohem méně práce. Ve skalách téměř žádný materiál nepotřebuje, shromáždí maximálně nějaké kameny na lepší zakrytí vejce během lovu, někdy volí namísto kamenů větší kusy kmenů stromů. Pod vejce žádný další materiál neklade, protože vejce zahřívá ohněm a jakékoliv větvičky by stejně shořely.

2.3 Příprava hnízda

Dračice v rumunské kolonii hnízdo chystá téměř na poslední chvíli. Je si vědoma toho, že vejci nehrozí žádné nebezpečí, a tak hnízdo připravuje den či dva před samotným naklazením vejce. Veškerý materiál má v dosahu.

V kanadské kolonii naopak přípravy trvají i měsíc nebo déle před naklazením vejce. Drak, resp. dračice uvyklá „divokému“ životu je více opatrná a dlouho zkoumá terén a hledá nejvhodnější místo. Když vhodné místo najde, i týden je schopna lokaci sledovat, zda v okolí nejsou nějakí predátoři. Pokud ano, odletí buď hledat jinde anebo, a to bývá častější případ, predátory cíleně odstraňuje. Jednak si vytvoří bezpečný prostor a jednak jí to zajistí dostatek potravy, který ve svém stavu více než potřebuje.

3. Po naklazení vejce

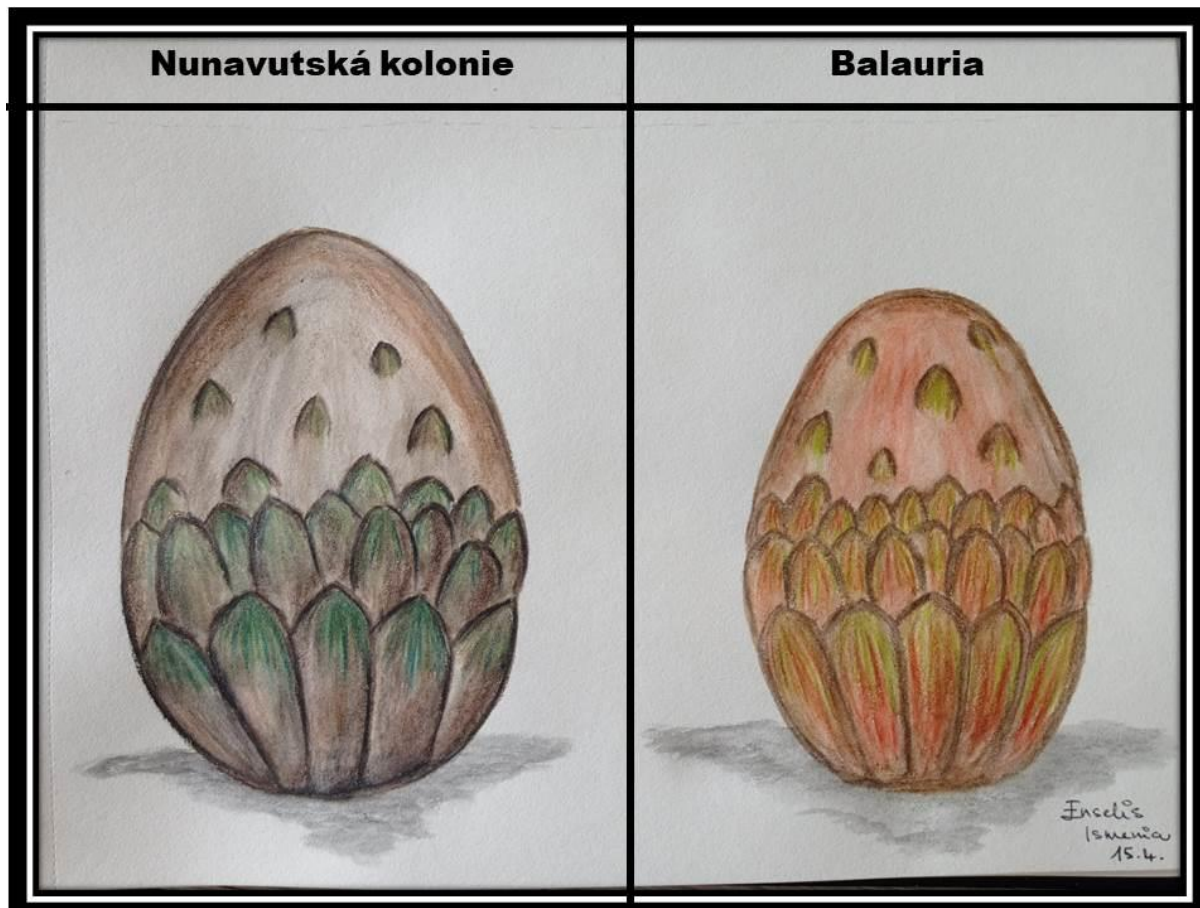
3.1 Péče o hnízdo

Zde je opět velmi patrný rozdíl mezi draky zcela v zajetí a mezi draky žijícími takřka volně. Balaurijská dračice znovu spoléhá na podporu kouzelníků a hnízdo udržuje opravdu zlehka. Občas doplní nějaké listí či větve, pokud má pocit, že vejce je příliš vidět. Jinak většinu času tráví v hnízdě, a tak není nutná velká péče.

Ani nunavutská dračice nemá s péčí o hnízdo moc práce, jelikož jej tvoří spíše skála a žádný „spotřební“ materiál jako listí či větve. Vždy, když se chystá na lov, zahřeje okolní kameny, aby vejce udržela v teple. Dokonce bylo vypořádáno, že někdy učiní odlet z hnízda na lov jen „jako“. Aby se ujistila, že je vejce stále v bezpečí, udělá to, co dělá obvykle před odletem a zajistí vejce. Od hnízda se pak vzdálí, ale vrátí se za okamžik zpět a pozoruje dění kolem hnízda. Hlídá, zda se nějaký predátor nevrátil zpět a zda je vejce i hnízdo v bezpečí.

3.2 Péče o vejce

Tento odstavec bych ráda zahájila obrázkem. Jsou na něm zachycena vejce obou dračic a můžeme si všimnout poměrně zásadních rozdílů, a to jak ve velikostech, tak v barvách vajec. A to i přesto, že se jedná o stejný druh.

Dovolím si obecně uvést, že vejce Obyčejných Velšských Zelených draků mají zemitě hnědý odstín se zelenými odlesky. Vejce je částečně tvořeno šupinami.

A nyní ke konkrétnímu pozorování. U balaurijské dračice je na první pohled patrné, že vejce je menší a má výraznější barvy. Jelikož jsou v rumunské kolonii již celé generace draků v zajetí, bylo zjištěno, že se jejich vzrůst, a tím pádem i velikost vajec, postupem let mění. Draci se zmenšují a je to dáno především omezeným prostorem. V tomto jsou draci podobní i některým mudlovským tvorům, kteří jsou chováni v zajetí. I barva kladených vajec se za několik desetiletí změnila. Barvy jsou výraznější, ubývá temně hnědé barvy a vejce se zabarvují do červenohněda. I zelená barva je jasnější, zářivější. Pestrá vejce má jen několik málo dračích druhů, na velšské draky je to tedy poměrně neobvyklé.

Vejce nunavutské dračice je o něco větší a výrazně tmavší. Odstíny jsou opravdu hnědé, místy až dočerna, zelené odstíny velmi tmavé. Jde o to, aby vejce bylo co nejméně nápadné. V tmavé skalní skulině v lesích vejce splývá s okolními větvemi, na pohled se může jevit i jen jako kupa hlíny. A platí, že od velikosti území se odvíjí i velikost vejce.

Přesto lze obecně říct, že draci a jejich vzrůst celosvětově klesá. Podle nálezů skořápek víme, že dříve draci mohli dorůst i dvojnásobné velikosti, než je tomu u dnešních draků. Pro srovnání velikosti vajec přikládám další obrázek:

Vejce A je průměrná velikost dračích vajec z dob, kdy draci žili zcela volně. Víme to podle nalezených zkamenělých skořápek. Vejce B je pak nunavutské dračice a vejce C balaurijské. Můžeme tedy s jistotou říci, že u draků chovaných v úplném zajetí došlo během let ke zmenšení téměř o polovinu.

3.3 Ochrana před predátory

V tomto ohledu má opět balaurijská dračice velkou výhodu. Predátoři na jejím území téměř nejsou a ti, kteří se objeví, záhy zjistí, že k vejci se nedostanou. V rezervaci Balauria jsou kolem dračích hnízd sesílána slabá ochranná kouzla a navíc dračice tráví v hnízdě či jeho blízkém okolí většinu času. Tamním kouzelníkům velmi záleží na tom, aby se každé nakladené vejce vylíhlo, eliminují tedy možnost napadení predátorem na minimum. Draci žijící v zajetí kladou vejce mnohem méně, než draci žijící volně. Každé vejce je tedy bedlivě sledováno i ochraňováno. Když není zbylí, výjimečně i před samotnými dračicemi, když hrozí, že by vejce mohla nějak poškodit.

Nunavutská dračice rovněž bere ochranu velmi vážně. Hnízdo se snaží učinit co nejvíce nedostupné a okolo hnízda klade tzv. pachové stopy. Každý predátor tedy cítí, že poblíž je dračice čekající rodinu. V tu chvíli si zajisté rozmyslí, zda se přiblíží. Jak již bylo zmíněno výše, volně žijící dračice často předstírají opuštění hnízda, aby zkontrolovaly zpozvzdálí bezpečí vejce.

Zvláštní je, že ani v jednom případě nehraje roli v ochraně proti predátorům samec. Volně žijící samice se od samců vzdálí a hnízdo budují daleko od jeho teritoria. Až po vylíhnutí a s přibližně ročním mládětem vyhledají samce. Ti totiž bývají více agresivní a může se stát, že vejce nepřijmou a poškodí, v tomto ohledu tedy vystupují jako predátoři a dračice vejce chrání i před nimi. Roční mládě už je dostatečně veliké, aby se nejevilo jako potrava, a zároveň je dostatečně malé, aby nebylo bráno jako konkurence. Je velmi málo známých případů, kdy by drak své roční mládě jakkoliv napadl, naopak ho velmi rychle přijme a učí jej různé dovednosti.

4. Po vylíhnutí

Po vylíhnutí zůstává dráče balaurijské dračice v hnízdě či poblíž a dračice mu nosí potravu. Společně podnikají menší výlety z hnízda a dračice učí mládě základní dovednosti. Přesto je patrné, že matka v kolonii není nějak více opatrná, chová se uvolněně a neočekává nebezpečí. Dráče s matkou anebo v hnízdě tráví čas přibližně měsíc, pak již začíná podnikat krátké výlety samotné. Kouzelníci v tomto období vypouští do výběhu více drobné zvěře, jako jsou zajíci a morčata, aby dráče mohlo trénovat lov potravy.

Nunavutské dráče čeká od začátku trochu náročnější život. Mládě tráví ve skalní puklině přibližně týden a během té doby se od něj dračice nehne. Pro mládě má dost potravy na toto období, ale pak s ním ihned odletí hledat vhodné místo na další život. Pro další etapu života vyhledává nějakou jeskyni, kde bude mládě v bezpečí. Jeskyni zajistí podobně jako místo na naklazení vejce a tentokrát se již nevydává na lov samotná. Mládě vždy bere s sebou a od začátku jej učí lovit a bránit se před predátory. Mládě s matkou tráví přibližně půl roku, teprve poté se vydává samotné lovit drobnější zvěř. Dračice ale nikdy není moc daleko, proto je, resp. bývalo v dobách, kdy draci žili volně, velmi nebezpečné potkat někde samotné mládě draka. Dračice jsou v tomto období extrémně agresivní a většinou útočí ihned.

5. Závěr

V závěru bych ráda shrnula základní poznatky. Rozdíl nejen v péči o vejce, ale také ve výběru lokace, v péči o hnízdo a následné péči o vylíhnuté mládě, je markantní. Opravdu dost záleží na tom, v jakém prostředí se draci pohybují a jak prostředí okolo vnímají. Pro draky žijící v hlídaných koloniích to do budoucna nevypadá nejlépe. Kromě postupného zmenšování se ztrácí také různé dovednosti, více spoléhají na pomoc kouzelníků, zhoršují se jejich reflexy a umění přežití. Kdyby byl takový drak vypuštěn do volné přírody, případně do kolonie typu Nunavut, nepřežil by. A to není dobré. Podle mě by bylo řešení otvírat více kolonií a v každé chovat menší množství draků, aby měli prostor, ale zároveň byli chráněni jak oni, tak kouzelníci a mudlové. V nunavutské kolonii to myslím vychází dobře, draci se vážně chovají dost přirozeně, dokázali by přežít i v případě, že by byli vypuštěni do úplně volné přírody. Samozřejmě jsou si vědomi toho, že mají omezené území, nikdo ale do jejich života výrazně nezasahuje, a tak to má být.

Doufám, že se oběma mláďatům bude dařit dobře a třeba se to balaurijské výhledově také dočká většího území. Bude to ale běh na dlouhou trať, tamní draci už mají v sobě tu „péči“ zakořeněnou. I tak ale věřím, že se to dá ještě zvrátit.